

Dabar suprantu, kodėl mama norėjo tik mergaičių

Pabeldžiau į Brikės duris, ji sušuko, kad jos ten nėra. Su Brike gali smagiai pasijuokti. Pasakiau, kad jai reikia eiti pas Libę, bet ji nieko nebeatsakė. Vietoje to uždainavo. Bliuzas be gitaros. *Kosas vėl dainuoja. Man taip patinka!*

„Šis gyvenimas prasmės neturi.

Šis gyvenimas prasmės neturi.

Iš jo niekaip neištrūksi,

Nes čia nėra net durų.“

Šios dainelės dar nebuvo girdėjęs. Brikė dainavo toliau. Pasilenkiau ir dirstelėjau pro rakto skylutę. Reikėjo žūtbūt pristatyti Brikę Libei, todėl vertėjo išsiaiškinti, kokia jos nuotaika. Vos pažvelgus į Brikę galima pasakyti, ar ji liūdna, ar kaip visada paniurusi, ar pikta, o gal kaip reikiant įtūžusi. Manęs niekada neleidžia į jos kambarį, tad naudinga retkarčiais pašniukštinėti. Kambarys idiotiškas.

Tarp popžvaigždžių, atrodančių taip, tarsi ką tik būtų išlipusios iš karstų, tikrų lavonų, kabo Disnėjaus plakatai su Snieguole, Bembiu ir Mažąja undinėle. Savo dainelės Brikė brązgina senąją mamos gitarą. Ant jos pririštas rožinis kaspinas.

Brikė sėdėjo prieš veidrodį ir bandė kosmetiką užtepti visas savo poras. Buvo tik su trumpu sijonėliu ir liemenėle. Oho. Ji, žinoma, mano sesuo, bet kur kitur aš tai pamatysiu? Brikė dainavo:

„Jei negimei – ir mirti negali.

Jei negimei – ir mirti negali.

O kad tūnočiau sau,

O kad tūnočiau sau mamos pilve rami.“

Brikė pauostė raudono megztuko pažastis ir susiraukė. Padėjo drabužį ant stalo. O tada... paėmė dvi kempines ir įsikišo sau į liemenėlę. Brikė neturi papų! Arba turi nematomus papus. Pravartu tai žinoti. Ūmai jai į galvą atėjo dar viena eilutė: „Ar tėvo kapšely.“ Geras gabalas. Taip ir Brikei pasirodė, ji patenkinta linktelėjo. Ji atsistojo, pasiėmė megztuką ir nuėjo į kitą kambario galą. Beveik įkišau akies obuolį į rakto skylutę, taip norėjau ją pamatyti, bet nieko neišėjo. Laukiant, kol ji vėl pateks į mano akiplotį, galvon ėmė liūsti kvailos mintys. Padeda prastumti laiką. Pagalvojau apie reinkarnaciją. Iš jos, tiesą sakant, jokios naudos. Bent jau jei miręs pamiršti, ką galvojai prieš mir-

damas. Jei atgimei mergaitė, o galvoji dar kaip berniukas, gali pažiūrėti, kaip atrodo be drabužių. Bet jei tada galvoji kaip mergaitė, viskas atrodo labai įprasta ir tiesiog nebekreipi dėmesio. O būtų gaila. Noriu pasakyti, mergaitės manęs dar visai nedomina, bet jos atrodo labai ypatingai. Juk vėliau visus tuos dalykus vis tiek teks daryti. Nori nenori. Tad geriau pasiruošti iš anksto.

Gerai, gana ilgai tvardžiausi dėl to šlykštaus šniukštinėjimo, bet dabar vis tiek parašysiu, kad berniukai kaip tik taip ir elgiasi! Nenori nieko, bet kartu prisifantazuoja visko. Ir – jie vogčiomis nužiūrinėja. Vadinasi, vis dėlto nori, tik nedrįsta. Nagi, Kosai, pasakok toliau. Viską vieną kartą jau išklausiu, tad žinau, kad dabar bus juokinga.

Brikę vėl išvydau tik tada, kai ji netikėtai atidarė duris, ir aš kūliais tėsčiausi ant jos kambario grindų. Ji peržengė mane tarsi būčiau šuns spira. *Va, o ką aš sakiau. To ir nusipelnei!* Brikė vilkėjo juodą megztuką, o raudonąjį laikė rankoje. Pamaniau, protingiau bus nieko nesakyti. Visame viešbutyje dardėjo išvykstančių svečių lagaminų ratukai. Gulėjau, kol atsibodo. Tada atsistočiau ir nulipau apačion. Libė man nebeleido nieko daryti, aš ir pats nebenorėjau matyti seserų, bet turėjau ko nors imtis. Buvau pažadėjęs tėčiui. Namie vyras – aš.

Feliksas valgė baro kamputyje. Sykiu kažką eiliavo. Mums jis niekad neleidžia skaityti, ką parašęs. Libė sto-

vėjo už baro priešais Feliksą. Staiga pamačiau, kokia Libė plonytė, o veidas toks išblyškęs, kad ji priminė ausų kraštuką. Ji bandė prisiliesti prie Felikso rankos. Tarsi atsitiktinai. Bet tas nematė, nes Pelė šalia jo lėkštės paguldė savo triušį. „Jo vardas Zombis“, – pristatė jį. Priėjusi prie lango Pelė jį atidarė. Tada išmetė triušį laukan. „Bėk pas savo vaikučius“, – liepė. Sustingęs triušis nukrito smėlin ant šono kaip pliauska. Brikė atsidarė buteliuką kolos. Jai patinka viskas, kas juoda. Libė paveldėjo mamos būdą, Brikė paveldėjo mamos gitarą, Pelė – jos suknelę, o aš paveldėjau mamos dukras.

Libė pasikvietė seseris ir pradėjo pasakoti. Nuėjau prie jų. „Dar ir tas prisistatė“, – sušnypštė Brikė. „Nesvarbu, – nutildė ją Libė. – Tėtis jau keturis mėnesius nemokėjo draudimo įmokų, todėl yra neapdraustas.“ – „Sveikatos draudimo?“ – pasitikslino Brikė. „Jėzau, nežinau. Gal ir jo.“ – „Tai kokio draudimo nemokėjo?“ – „Nebus jokio laikinojo valdytojo.“ Merginos susižvalgė. Tarytum kalbėdamosi akimis. Libė jau vos neašarojo, Brikė ant baro padėjo savo nešvarų raudoną megztuką, o Pelė ėmė tiesiog spinduliuoti: „*Yes!* Ar galėsiu rytoj vėl dirbti bare? – paklausė ji. – O gal galiu daryti viską? Tada atsikelsiu šeštą ryto arba visai negulsiu, vis tiek niekada nepavargstu.“ Tą akimirką dar nesuvokiau, ką reiškia, kad neatvažiuos joks laikinasis valdytojas. Stovėjau ir pykau, nes turėjau pašaukti Brikę į

šį pasitarimą, o pats nebuvo čia pageidaujamas. Paklausiau, kaip čia taip išeina. „Kaip tau atrodo?“ – atšovė Brikė. Jau žiojauši jai atsakyti, bet suskambo Libės mobilusis. Ji pažiūrėjo į ekraną. „Tėtis“, – tarė ji ir iškart padavė telefoną Brikei. Tarsi jis būtų deginęs rankas. Brikė iškart perdavė jį man. Telefonas buvo šaltutėlis. Pelė jau nenustygo vietoje, norėdama jį perimti iš manęs, bet apie tai negalėjo būti nė kalbos.

„Labas, tėti“, – pasisveikinau ir paklausiau, kaip jam sekasi. Į mano klausimą jis niekaip neatsakė. Iškart paklausė, kaip sekasi mums. Prieš akis išvydau jį toje baltoje lovoje ir iškart supratau, ką mieliausiai jis norėtų girdėti. Tai jam ir papasakoju. Tas, kas vadintų tai melavimu, niekada neturėjo sergančio tėvo. Pasakiau, kad sekasi gerai. „Pelė jau guli lovoje, – tariau, – Libė mokosi, o Brikė, ką aš žinau, gal vėl guli kambary ir aimanuoja savo bliuzą.“ Brikė atkišo man vidurinį pirštą. Tėtis paklausė, kaip sekasi su viešbučiu, atsakiau, kad apie reikalus jis negalįs klausinėti, pats slaugas uždraudė. „Nesirūpink, – pridūriau, – laikinasis valdytojas labai malonus.“ Tėtis paklausė, kiek jam metų. Tam valdytojui. Atsakiau, kad jis jaunas ir vardu Johanas. Man toks vardas pasirodė tinkamas. Dar pasakiau, kad pamiršau jo pavardę, bet jis baigęs aukštesniąją viešbučių mokyklą ir dvejus metus stažavosi užsienyje. „Aruboje, – pridūriau, – jis rudas kaip šokoladas.“

Mano galvoje nutiko kažkas keisto. Prieš save staiga labai aiškiai išvydau tą Johaną. Jis iš tiesų buvo smarkiai įrudęs. Ir vilkėjo tėčio švarkelį. Kurį dabar buvau apsilvilkęs aš. Netikėtai dar žinojau ir tai, kad Johano tėvas dėsto istoriją vidurinėje mokykloje, o motina visada išravi visas žolytes iš plytelių tarpų. Net viešėdama pas kitus. Dar valandų valandas būčiau galėjęs skiesti apie Johaną, jo tėvus ir tris brolius, bet tėtis staiga pasakė, kad rytoj jį operuos. Jie truputėlį įpjau jo kirkšni ir į kraujagysles įves mažytę kamerą, kad su ja galėtų apžiūrėti padėtį širdyje. O jei kuri nors arterija bus užsikimšusi, įdės stentą. „Paprasta kaip dukart du“, – pasakė jis. Kaip ir šiandien popietę. O paskui dar atsiduso: „Jėzau, kaip noriu parūkyt.“ Pažadėjau rytoj po pamokų pas jį užsukti, ir tada jis pasakė tai, kas mane siaubingai prajuokino, tikrai, iš juoko vos nustovėjau ant kojų. Galiausiai tėtis paprašė pabučiuoti seseris. Žagsėdamas pažadėjau: „Būtinai!“ Toks ir buvo mūsų pokalbis.

Seserims broliai nė motais, išskyrus tada, kai jie juokiasi susiriesdami, o jos nežino kodėl. „Ką jis sakė? Ką jis sakė? Ką jis sakė?“ – „Paprashė visas tris išbučiuoti.“ Pelė prapliupo juoktis, bet Libė nepatikėjo, kad dėl to tiek juokiasi. „Ne, – linktelėjau, – juokiasi, nes tėtis liepė perduoti tam Johanui, kad pasilaikytų letenas namie ir nelįstų prie tavęs.“ – „Kas tas Johanas?“ – atbudo Feliksas. Tada visi prapliupome juoktis. Na, visi, išskyrus Feliksą. Ir Pelė